

မာတိကာ

ဝီလျမ် ဆမ်းမားဆက်မွမ်	၇
ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ	၁၀
ဝတ္ထု အတတ်ပညာ	၁၃
၁။ ဟင်နရီဖီးလဒင်းနှင့် တွမ်ဂျွန်နီး	၃၉
The History of Tom Jones, a Foundling by Henry Fielding (1749)	
၂။ ဂျိန်းအော်စတင်နှင့် မာနနှင့် အာဃာတ	၇၅
Pride and Prejudice by Jane Austen (1813)	
၃။ စတင်ဒယ်နှင့် အနီနှင့်အနက်	၁၀၇
The Red and The Black by Stendhal (1830)	
၄။ ဗားလဇက်နှင့် ဖခင် ဂိုရီယိုနီး	၁၄၇
Le Père Goriot by Honorè de Balzac (1835)	
၅။ ချားဒစ်ကင်းနှင့် ဒေးဗစ်ကော့ပီးဗီး	၁၈၃
David Copperfield by Charles Dickens (1849)	
၆။ ဖလောဗဲယားနှင့် မဒမ်ဗိုဗာရီ	၂၁၉
Madame Bovary by Gustave Flaubert (1856)	
၇။ ဟာမင်းမဲလဗီးနှင့် မိုဗီဒစ်	၂၅၃
Moby-Dick by Herman Melville (1851)	
၈။ အယ်မီလီဗရူန်တီနှင့် လေထန်ကုန်း	၂၈၃
Wuthering Heights by Emily Borntë (1847)	
၉။ ဒေါ်စတာယက်စကီနှင့် ကာရာမာဇော့ ညီအစ်ကိုများ	၃၂၁
The Brothers Karamazov by Dostoevsky (1880)	
၁၀။ တော်လစတိုင်းနှင့် စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး	၃၆၁
War and Peace by Tolstoy (1869)	
နိဂုံးစကား	၃၉၅
ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	၄၁၈

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် တစ်ဆယ်^၁ မှာ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ **ဝီလျမ်၊ ဆမ်းမား ဆက်မွမ်**^၂ လက်ရာဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုဆယ်ပုဒ်အကြောင်းကို စာရေးဆရာများ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်တို့နှင့် ထင်ဟပ်ဟာ ဝေဖန်ဆန်းစစ် ပြထားပါသည်။ ဤစာအုပ်တွင် ဝတ္ထုသဘောတရားတို့ကိုလည်း အခန်းတိုင်းလိုလိုမှာပင် ဆီလျော်ရာ၊ ဆီလျော်ရာထည့်သွင်းပြထားပါသည်။ ယင်းသို့ သဘောတရားကို ပြဆိုရာ၌ ပုံစံထုတ်၍ တစ်ပါတည်းပြပါသည်။ သည်ဝတ္ထုတွင် သည်ဇာတ်ဆောင်၏ အပြုအမူသည် သင့်၊ မသင့် စသည်ဖြင့် အကိုးအကား ထုတ်ကာပြသည်။ ပုံစံအားဖြင့် **စတင်ဒယ်၏ အနီနှင့်အနက်** ကို ဝေဖန်ရာတွင်-

‘သို့သော် အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ဆိုသလိုပင် ဝတ္ထု၏ ကောင်းခန်းရောက်နေမှ ဂျူလီယန်သည် ဝတ္ထုထဲတွင် အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်သည်။ ...ဂျူလီယန်သည် ယောက်မမြင်းစီးထွက်လာသည်။ သူ့စရိုက်သည် ပျက်သွားသည်။...စတင်ဒယ်သည် မဟာအမှူးကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက်သည်။ သူ၏ ဝတ္ထုတွင် ဤဇာတ်သိမ်းခန်းသည် အပြစ်အနာအဆာကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်ကို အများက သဘောတူလက်ခံကြသည်’ဟု ဆိုသည်။

ဝတ္ထုကောင်းများအကြောင်းကို မပြောမီ ရှေးဦးစွာ ဆမ်းမားဆက်မွမ်သည် ဝတ္ထုအတတ်ပညာကို အချိုးခံသည်။ ထိုအချိုးတွင် ရေးသားဖော်ပြသည်တို့

^၁။ The Ten Novels And Their Authors(1954)
(The World's Ten Greatest Novels/Great Novelists And Their Novels)
^၂။ William Somerset Maugham (1874-1965)

မှာ ဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်သည့် သူ၏ အယူအဆများသာဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုဖတ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မွမ်က ဤသို့ဆိုသည်။

“ဝတ္ထုကို တာဝန်တစ်ရပ်အနေနှင့် ဘယ်သူမျှမဖတ်။ စာဖတ်သူသည် ဝတ္ထုကို သူ၏ စိတ်ဝင်စားမှုလမ်းကို လွှဲပြောင်းပေးရန် ဖတ်ခြင်းဖြစ်သည်...။ ဝတ္ထုဖတ်ခြင်းအားဖြင့် ဗဟုသုတကြွယ်ဝစေနိုင်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်မှာ စာဖတ်သူများအား လမ်းမှားသို့ ပို့ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ဝတ္ထုရေးဆရာသည် ဝတ္ထုရေးဆရာမှလွဲ၍ တခြားဘာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှဖြစ်ရန် မရှိပါ။ သူသည် ဝတ္ထုရေးဆရာကောင်းဖြစ်လျှင် လုံလောက်ပါပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝတ္ထုရေးဆရာသည် ပညာရပ်တစ်ခုခုတွင် ပါရဂူနီးပါး တတ်ကျွမ်းနေခဲ့လျှင် ဒုက္ခ ရောက်တတ်ပါသည်။”

ဝတ္ထုရေးဆရာသည် လူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့တွင် ဆန္ဒစွဲ မကင်းနိုင်ဟု မွမ်က ဆိုပါသည်။ လူသည် ဘက်လိုက်တတ်ပါသည်။ ဝတ္ထုရေးဆရာသည် လူဖြစ်လေရာ သူ ဘက်လိုက်ပုံဘက်လိုက်နည်းမှာ သူ ကျွမ်းကျင်သည့်ဝတ္ထုတွင် သူ့ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို တစ်ဆင့်ဖော်ပြသည့်ဇာတ်ဆောင်စရိုက်၊ ဇာတ်လမ်းဦးတည်ချက်တို့ကို ရွေးတတ်ပါသည်။ ယင်းတို့အားလုံးမှာ ဝတ္ထုရေးဆရာ၏ ဇာတ်စိတ်နှင့် များစွာဆက်စပ်နေတတ်ပါသည်။ ဝတ္ထုရေးဆရာသည် ဇာတ်ဆောင်ကို မိမိစိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်တင်ပြကာ စာဖတ်သူ၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ဆွဲဆောင်နိုင်ပါသည်။

တစ်ဖန် မွမ်က ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ဆိုသည်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုရေးဆရာ ရွေးချယ်သည့်ဦးတည်ချက်သည် ကျယ်ပြန့်ရမည်။ အများစိတ်ဝင်စားနိုင်သည့် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် အကြောင်းအရာဖြစ်ရမည်ဟု ဆိုပါသည်။ လူ့လောကတစ်ခုလုံး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စိတ်ဝင်စားမှုရှိသည့် ဝတ္ထုမျိုးဖြစ်ရမည်။ ရွေးချယ်သော အကြောင်းအရာသည် တာရှည်ခံရမည်ဟူ၍လည်း ညွှန်းထားပါသည်။

သို့တိုင်အောင် ကျောက်မျက်ရတနာတို့မှာ အပြစ်အနာအဆာ မကင်းနိုင်သည့်နည်းတူ ဝတ္ထုကောင်းဆိုသည်တွင်လည်း အပြစ်မကင်းနိုင်။ ပြီးပြည့်စုံခြင်းမရှိနိုင်။ သို့ဖြစ်ရာ မည်သည့်ဝတ္ထုမှမပြည့်စုံ။ ချွတ်ယွင်းချက်တစ်ခုခုတော့ ရှိနိုင်သည်ဟူ၍လည်း တင်ပြထားပါသည်။ ဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်သည့် ဤသဘောတရားတို့ကို ကျွန်တော်တို့ လေ့လာသင့်သည်ဟု ယူဆပါသည်။ ခေတ်သစ် ဝတ္ထုအတတ်ပညာသည် အနောက်တိုင်း၏ အလေ့အလာတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ခေတ်သစ်ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်တို့သည် အနောက်မှတစ်ဆင့် ရခြင်းသာဖြစ်ပါ

သည်။ သူတို့နည်းကို အားလုံးလက်ခံသင့်သည်ဟုကား မဆိုလိုပါ။ ကြိုက်သည်ကို ယူ၍ မကြိုက်သည်ကို ပယ်ရှားရန်သာဖြစ်ပါသည်။ အယူအဆနှင့်ပတ်သက်လျှင်လည်း ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

မွမ်က ဝတ္ထုဖတ်ခြင်းသည် စိတ်ပန်းဖြေခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ဝတ္ထု၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ညွှန်ကြားရန်လား သို့တည်းမဟုတ် ကျေနပ်နှစ်သက်မှုကို ပေးရန်လား။ ညွှန်ကြားရန် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ရေးသည်ဆိုလျှင် ဝတ္ထုသည် အနုပညာမဟုတ်တော့။ ဝတ္ထု၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျေနပ်နှစ်သက်မှုကို ပေးရန်သာဖြစ်သည်...ဟု မွမ် ယူဆပုံရသည်။ ဤအယူအဆနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း ဆွေးနွေးစရာအများကြီးရှိပါသည်။ ဝတ္ထုရေးဆရာများ၊ ဝတ္ထုအဖွဲ့ကို လေ့လာနေကြသူကျောင်းသားများ ဆွေးနွေးရန်ပင်ဖြစ်သည်။

ယခု စာတမ်းများကိုကား မြန်မာစာပေ လိုက်စားကြသော ကျောင်းသားများ ဖတ်သင့်သည်ဟု ညွှန်းလိုပါသည်။ အထူးသဖြင့် တက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာ အဓိကကျောင်းသားများ၊ မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကျောင်းသားများ ဖတ်သင့်သည်ဟုထင်ပါသည်။ စာရေးဆရာနှင့်သူ့စာသည် မည်သို့အဆက်အစပ်ရှိသည်၊ စာရေးဆရာသည် မည်ကဲ့သို့သော သတ္တဝါမျိုးဖြစ်သည်၊ စာရေးဆရာဆိုသည်မှာ ချီးမွမ်းခုနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက် မကြောက်သည့် သတ္တဝါမျိုးဖြစ်သည်၊ စာရေးဆရာဆိုသည်မှာ ကြွေးထူသည့်သူများဖြစ်သည် စသည် စသည်ဖြင့် သိရှိနားလည်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဤစာတမ်းများသည် ဝတ္ထုစာပေအဖွဲ့ကို ပို၍သိနားလည်လာအောင် အထောက်အပံ့ပြုလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါကြောင်း။